

רע"פ 2509/22 - גיל שילן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 2509/22

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקש: גיל שילן

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בע"פ 16142-11-21 מיום 27.2.2022 שניתן על-ידי כב' השופטת הבכירה מיכל ברנט וכב' השופטים שמואל בורנשטיין ומיכאל קרשן

בשם המבקש: עו"ד אסף ברדוגו

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטת הבכירה ברנט וכב' השופטים ש' בורנשטיין ומ' קרשן) בע"פ 16142-11-21 מיום 27.2.2022, בגדרו נדחה ערעור המבקש על הכרעת דינו של בית משפט השלום בנתניה (כב' השופט ג' אבנון) בת"פ 31373-03-20 מיום 23.6.2021.

רקע והליכים קודמים

2. המבקש הורשע בבית משפט השלום בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום: אי נקיטת צעדי זהירות בחיה, לפי סעיף 338(א)(6) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); החזקת כלב בלי רשיון או בניגוד לתנאי, לפי סעיף 18(ב)(1) לחוק להסדרת הפיקוח על כלבים, התשס"ג-2002 (להלן: חוק הפיקוח); והחזקת כלב מחוץ לחצרים,

לפי סעיף 18(ב)(2) לחוק הפיקוח.

3. כפי שעולה מכתב האישום, המערער החזיק בכלב מסוג בולטרייר (להלן: הכלב), אשר לפי התוספת לחוק הפיקוח מוגדר כגזע מסוכן שהחזקתו טעונה רישיון. ביום 13.12.2019, לאחר שיצא המבקש מביתו, ומשום שלא הקפיד כי שערי ביתו סגורים, יצא הכלב מהחצר בו שהה (מבלי שהיה על פיו זמם) ותקף את המתלוננת. כתוצאה מכך נגרמו למתלוננת פצעים באזורים שונים של הגוף, אשר הצריכו תפירה.

4. בית משפט השלום מיקד את הדיון בשאלות אשר נותרו במחלוקת בין הצדדים: הראשונה, האם יש לראות במבקש כמי שהחזיק בכלב; והשנייה, האם ניתן להרשיע את המבקש בעבירת רשלנות משלא היה מודע לגזע הכלב. בית משפט השלום קבע כי יש לראות במבקש כמי שהחזיק בכלב, וזאת עקב משך הזמן שבו שהה הכלב בחצר המבקש וכן משום שהמבקש אף שקל לשמור את הכלב אצלו. עוד נקבע כי המבקש התרשל משלא דאג לבדוק את סוג הכלב.

5. לאור כל האמור, הרשיע בית משפט השלום את המבקש במיוחס לו בכתב האישום; ובגזר דינו מיום 12.10.2021 השית בית משפט השלום על המבקש 3 חודשי מאסר על תנאי, ועונשים נלווים.

6. המבקש הגיש ערעור לבית המשפט המחוזי על הכרעת דינו של בית משפט השלום. המבקש טען כי בית משפט השלום שגה משהגדיר אותו כמי שהחזיק בכלב, כשכל שעשה הוא לתת סיוע זמני לכלב במצוקה; ומשקבע כי הוא התרשל ברף הנדרש להרשעתו בעבירות שיוחסו לו. כן העלה המבקש טענת הגנה מן הצדק וטען כי יש לזכותו בשל מחדלי החקירה, שבמהלכה לא נעשה ניסיון לאתר את הכלב או את בעליו, ובשל המניע המוסרי לפעולתו, סיוע לכלב במצוקה.

7. בית המשפט המחוזי דחה את ערעור המבקש, משלא ראה מקום להתערב בקביעה העובדתית של בית משפט השלום, לפיה המבקש החזיק בכלב. עוד קבע בית המשפט המחוזי כי המערער התרשל משלא ביצע פעולות לשם גילוי סוג הכלב ומשאפשר לכלב ללון אצלו, כשידע כי שער חצרו עשוי להיפתח מעצמו. כן ציין בית המשפט המחוזי כי אין במחדלי החקירה כדי להצדיק את זיכוי המבקש, נוכח קיומה של תשתית ראייתית מספקת להרשעתו ומידתיות העונש שהוטל עליו.

8. המבקש לא השלים עם פסק דין זה, ומכאן הבקשה שלפניי.

נימוקי הבקשה

9. לשיטת המבקש, בקשתו עומדת בתנאים למתן רשות ערעור, משהיא מעלה שאלה עקרונית החורגת מעניינו הפרטי. לטענת המבקש, טרם נקבעו קריטריונים בפסיקה להגדרת "מחזיק" בעבירות בהן הורשע, ויש בכך כדי להצדיק מתן רשות ערעור. לגופו של עניין, חוזר המבקש על הטענות שהעלה בערעורו לבית המשפט המחוזי: שאין לראותו כמחזיק בכלב; שהוא לא התרשל ברף הנדרש להרשעתו בפלילים; ושיש לזכותו בשל טענת הגנה מן הצדק.

עמוד 2

10. לאחר עיון בבקשה ובנספחיה באתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות.
11. רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן במקרים חריגים בלבד, בהם מתעוררת שאלה בעלת חשיבות משפטית או ציבורית החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים, או במקרים בהם מתעורר חשש לאי-צדק מהותי או לעיוות דין (רע"פ 8294/18 אביב נ' מדינת ישראל (23.12.2018)). הבקשה שלפניי אינה עומדת באמות מידה אלה, ודי בכך כדי לדחות אותה.
12. המבקש מעלה טענות הנוגעות לעניינם הפרטי אשר נדונו ונדחו על ידי שתי ערכאות. אין באצטלה העקרונית שניתנה לטענותיו כדי להצדיק מתן רשות ערעור.
13. מעבר לצורך, דין הבקשה להידחות גם לגופה.
14. כאמור, בית משפט השלום קבע כממצא עובדתי כי הכלב הוחזק בחצרו של המבקש מספר ימים, שם נתן לו המבקש מחסה ומזון, וכי המבקש אף שקל לשמור את הכלב אצלו. די בכך כדי לראות את המבקש כמי שהחזיק בכלב.
15. כמו כן, בפסק הדין אליו מפנה המבקש נקבע כי בעלי כלבים שנותנים לכלביהם לשוטט בחוץ ללא פיקוח והשגחה (שם הכלבים לא היו מגזע מסוכן) עומדים ברף הרשלנות הנדרש להרשעתם בפלילים (ראו: ע"פ 385/89 אבנת נ' מדינת ישראל, פ"ד מו(1) 22 (1991)). קל וחומר שהמבקש עומד ברף זה, משנתן לכלב המשתייך לגזע מסוכן לשהות בחצרו כששער הכניסה אליה נפתח מעצמו. כמו כן, אי-ידיעת המבקש על אודות גזע הכלב איננה גורעת מאחריות, משלא פעל לברר זאת.
16. באשר לטענת המבקש להגנה מן הצדק, הנטועה בטענה כי המשטרה לא עשתה דבר כדי למצוא את הכלב או את בעליו, ייאמר כי אין במחדלי החקירה כדי לגרום לסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית. מציאת בעליו של הכלב, אין בה כדי להפחית מאחריותו של המבקש. כמו כן, העובדה שהמבקש פעל מתוך מניע ראוי אינה מצדיקה לפטור אותו מאחריות.

17. סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י"ג בניסן התשפ"ב (14.4.2022).

ש ו פ ט

